

Arrest

nr. 174 382 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod. Op 12 november 2013 werden de bestreden beslissingen aan verzoekster ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 114 689 van 28 november 2013 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHÜTT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, geboren te G. op [...]1983.

Op 23 september 2011 diende verzoekster een asielaanvraag in.

Op 25 januari 2013 weigerde het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna verkort het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Tegen de beslissing diende verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 105 502 van 20 juni 2013 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster heeft geweigerd.

Op 1 juli 2013 beval de gemachtigde verzoekster het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 12 november 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: R.

voornaam: K.

geboortedatum: [...]1983

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET
GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste haar werd betekend op 04.07.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene heeft op 23.09.2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 25.01.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 05.02.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 31.01.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 20.06.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 04.07.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 01.07.2013) geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 05.03.2013 door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. In het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.”

Op 12 november 2013 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: R. K.

voornaam: /

geboortedatum: [...]1983

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 12/11/201 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 12/11/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het laatste haar werd betekend op 04.07.2013. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan,

wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

Op 27 november 2013 diende verzoekster tegen beide bestreden beslissingen een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad, die bij arrest nr. 114 689 van 28 november 2013 werd verworpen bij gebrek aan vertegenwoordiging of verschijning van verzoekster.

Op 11 april 2014 werd verzoekster onder escorte verwijderd naar Pakistan.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. aangaande de eerste bestreden beslissing: bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies)

Ambtshalve stelt de Raad ter zitting de vraag naar het actuele belang van verzoekster bij het voorliggende beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster werd gerepatrieerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Nu blijkt dat het bevel door verzoeksters repatriëring op 11 april 2014 volledige uitvoering heeft gekregen en een bevel maar éénmalig kan worden uitgevoerd, heeft verzoekster in principe geen actueel belang meer bij de procedure, tenzij een schending van een hogere rechtsnorm alsnog het belang zou kunnen actueel houden (RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Verzoekster had bovendien in een schrijven gericht aan de Raad van 25 mei 2016 expliciet gesteld dat nu verzoekster is gerepatrieerd haar vordering tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp is geworden. Ter zitting komt de raadsman van verzoekster echter terug op diens schrijven en stelt dat hij wel zijn belang behoudt bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing, nu de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod expliciet steunt op het bestreden bevel.

De Raad zal echter onder 3.2. vaststellen dat verzoekster geen ontvankelijk middel heeft gericht tegen het inreisverbod, dermate dat haar beroep tegen het inreisverbod, dat inderdaad uitdrukkelijk steunt op het uitgevoerde bevel, het belang bij het beroep tegen het bestreden bevel niet overeind kan houden.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) heeft verzoekster ter zitting uitdrukkelijk verklaard afstand te doen van dit middel en dit zowel wat de eerste als de tweede bestreden beslissing betreft. Bijgevolg dient de Raad dit middel niet te onderzoeken.

Voor zover verzoekster eveneens de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, meent de raadsman van verzoekster in eerste instantie ter zitting dat hij bij dit middel wel nog belang heeft nu de naleving van dit artikel volgens de raadsman moet beoordeeld worden op het ogenblik van de bestreden beslissing, terwijl de beoordeling van artikel 8 van het EVRM een actualisering zou

veronderstellen. De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn), impliciet doch zeker blijkt dat met bepaalde hogere rechtsnormen dient rekening gehouden te worden bij het nemen van een verwijderingsbeslissing. De drie volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De lidstaten zijn ertoe gehouden bij de uitvoering van de Terugkeerrichtlijn het Handvest te respecteren. De Raad stelt echter vooreerst vast dat verzoekster dit middel volledig ontwikkeld heeft op grond van het aangehaalde respect voor het gezinsleven. Verzoekster heeft echter zelf wat betreft artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk afstand van haar middel gedaan. Ter zitting wordt verduidelijkt door de waarnemend voorzitter dat evenzeer bij de beoordeling van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geldt dat het actueel belang van dit middel moet blijken. De raadsman stelt vervolgens zich naar de wijsheid te gedragen. De Raad ziet niet in hoe verzoekster, indien zij uitdrukkelijk meent afstand te moeten doen van het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM, wel nog een actueel belang zou hebben bij het middel gestoeld op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu dit middel geen betrekking heeft op de gezondheidstoestand of het hoger belang van het kind, maar enkel op de gezinssituatie van verzoekster.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk.

3.2 aangaande de tweede bestreden beslissing: het inreisverbod (bijlage 13sexies)

Ter zitting vraagt de waarnemend voorzitter of het correct is dat geen enkel middel ontwikkeld lijkt te zijn tegen het inreisverbod. De raadsman van verzoekster stelt echter dat het tweede middel gericht is tegen de beide bestreden beslissingen. Op basis van de uiteenzetting kan aangenomen worden dat dit middel ook gericht is tegen het inreisverbod. Dit tweede middel in de synthesememorie is echter het middel dat steunt op de schending van artikel 8 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht. Aangaande het middel gestoeld op de schending van artikel 8 van het EVRM heeft de raadsman ter zitting, zoals *supra* gesteld uitdrukkelijk afstand gedaan. Aangaande het onderdeel van het tweede middel dat toelicht op welke wijze de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, voert verzoekster enkel aan dat *“7. Net zoals met betrekking tot het eerste middel, rijst de vraag in hoeverre met de kwestie van het gezinsleven van verzoekster, hier bekeken vanuit het oogpunt van artikel 8 EVRM, überhaupt rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Enige uitdrukkelijke motivering inzake de noodzakelijke afweging tussen de onderscheiden belangen, die bij het nemen van de bestreden beslissing diende te gebeuren, ontbreekt. Enkel wordt gewag gemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en het voortzetten van het onwettig verblijf. Nergens in de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat er met iets anders dan het illegaal karakter van het verblijf rekening werd gehouden Aldus blijkt dat er geen rekening is gehouden met alle relevante elementen die voorlagen, minstens moesten voorliggen. De materiële motiveringsplicht is geschonden.”* Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoekster van mening is dat in het inreisverbod een uitdrukkelijke afweging had moeten gebeuren tussen het belang van de gemachtigde en het belang van verzoekster in het licht van artikel 8 van het EVRM. Daargelaten de vraag of verzoekster hier veeleer doelt op de formele dan wel de materiële motiveringsplicht, ziet de Raad - nu de raadsman van verzoekster uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM- ook niet in welk belang verzoekster nog behoudt bij de in de synthesememorie verwoorde vereiste dat de gemachtigde in het inreisverbod een afweging aangaande het gezinsleven had moeten opnemen. Het belang bij de aangevoerde schending van de materiële of formele motiveringsplicht blijkt niet langer.

Er blijkt bijgevolg geen ontvankelijk middel gericht tegen het inreisverbod dermate dat het beroep tegen het inreisverbod ook onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES